

Բապիայել Պատկանյան

Բողոք առ Եվրոպա

Ձեռքերըս կապած, ոտքերըս շրդա,
Կասն Եվրոպան. «Հե՞ր չելաք ոտքի.
Ձեզ ազատություն, ձեզ օրենք չի կա,
Տարե՛ք, կրեցե՛ք դուք կյանք ըստրկի»:

Վեց հարյուր տարի մեր երակներեն
Կա՛թ-կա՛թ ծորեցավ մեր վերջին արյուն.
Եվրոպան կասն. «Շուտ գանք հայերեն,
Հայի մեջ չի կա ուժ ու քաջություն»:

Ամբողջ Հայաստան ասեղ չէր մնացել,
«Հայք, կասեն, ինչո՞ւ թուր չի վերուցին».
Մի՞թե՞ վառողի հոգս պետք էր անել,
Թե՞ պետք էր բըրդել չոր հաց քաղցածին:

Եվրո՛ւպ, մոռացա՞ր երբ Ջըրադաշտը
Ձեռքը թուր՝ կուգար շիտակ քու ծոցը.

Բայց հայի ահեղ Ավարայր-դաշտը
Շիջուց մոլեռանդ այն կրոնի բոցը:

Եվրո՛ւպ, մոռացա՞ր այն կոտ հարվածը,

Որ պատրաստել էր Իսլամ քու որդոց.
Հայր շուգաց քու արտոսը ու լացը,

Քաղաքաց հրդեհ, խողխողանք մարդոց:

Երկերյուր տարի արյուն թափելով,
Դեմ տըվեց ահեղ, ուժգին այն գրոհին,
Մինչև որ ձեր կյանքն դարձավ ապահով,
Մինչև որ ուժեն ընկավ թշնամին...

Եվրո՛ւյ, մոռացա՞ր, երբ քու քաջերը
Անապատի մեջ մրնացին քաղցած.
Ի՞նչ պիտ օգնեին նոցա զենքերը,
Թե որ Հայք նոցա չը տային կուշտ հաց:

Ապերա՛խտ Եվրոպ, հիշե՛ հայերուն,

Դու շատ մի՛ խաբվիլ սուրի շաշյունե.
Արյուն վոթելն չէ՛ առաքինություն
Եվ ո՛չ նա ազատ ոգու նըշան է...

Մենք խաղաղություն փրկչեն սովրեցանք,
Նեղիչին ներել Ավետարանեն,

Մի՞թե մենք այսօր պատուհասեցանք,
Մի՞թե խաբվեցանք մեր բարերարեն:

Ինչերո՞ւս էր պետք առաքինի վարք,
Է՞ր չեղանք Հայքըս սրիկա, մարդասպան,
Անշուշտ կը դասեր մեզի ազգի կարգ

Արյունածարավ գոված Եվրոպան: